Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

4. rujna 2025.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Socijalna politika – Okvirni sporazum o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP – Članak 4. – Nastavnici koji su radno iskustvo stekli u određenim obrazovnim ustanovama čiji rad i organizacija nisu u nadležnosti države – Zapošljavanje na neodređeno vrijeme u državnim obrazovnim ustanovama – Određivanje radnog staža radi određivanja plaće – Nacionalni propis kojim se ne predviđa uzimanje u obzir razdoblja službe ostvarenih u određenim obrazovnim ustanovama čiji rad i organizacija nisu u nadležnosti države – Različito postupanje koje se temelji na kriteriju različitom od određenog ili neodređenog trajanja radnog odnosa – Članci 20. i 21. Povelje Europske unije o temeljnim pravima – Primjenjivost – Neprovođenje prava Unije”

U predmetu C-543/23 [Gnattai][i],

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Tribunale di Padova (Sud u Padovi, Italija), odlukom od 14. kolovoza 2023., koju je Sud zaprimio 28. kolovoza 2023., u postupku

AR

protiv

Ministero dell’Istruzione e del Merito,

uz sudjelovanje:

Anief – Associazione Professionale e Sindacale,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: I. Jarukaitis, predsjednik vijeća, N. Jääskinen, A. Arabadjiev (izvjestitelj), M. Condinanzi i R. Frendo, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: G. Chiapponi, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 12. ožujka 2025.,

* Jezik postupka: talijanski

[i] Naziv ovog predmeta je izmišljen. On ne odgovara stvarnom imenu nijedne stranke u postupku.

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za osobu AR, G. Rinaldi i N. Zampieri, *avvocati*,

– za Anief – Associazione Professionale e Sindacale, A. Dal Ferro, F. Ganci i W. Miceli, *avvocati*,

– za talijansku vladu, S. Fiorentino i G. Palmieri, u svojstvu agenata, uz asistenciju A. Berti Suman i L. Fiandaca, *avvocati dello Stato*,

– za Europsku komisiju, S. Delaude i D. Recchia, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 5. lipnja 2025.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 157. UFEU-a, članaka 20. i 21. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), članka 4. točke 1. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme, sklopljenog 18. ožujka 1999. (u daljnjem tekstu: Okvirni sporazum), koji se nalazi u Prilogu Direktivi Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP (SL 1999., L 175, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.), Direktive Vijeća 2000/43/EZ od 29. lipnja 2000. o provedbi načela jednakog postupanja prema osobama bez obzira na njihovo rasno ili etničko podrijetlo (SL 2000., L 180, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 20., svezak 1., str. 19.), Direktive Vijeća 2000/78/EZ od 27. studenoga 2000. o uspostavi općeg okvira za jednako postupanje pri zapošljavanju i obavljanju zanimanja (SL 2000., L 303, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 1., str. 69. i ispravak SL 2020., L 63, str. 9.), članka 14. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP) te Europske socijalne povelje, potpisane u Torinu 18. listopada 1961., kako je izmijenjena (u daljnjem tekstu: Europska socijalna povelja).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između osobe AR i Ministera dell'Istruzione e del Merito (Ministarstvo obrazovanja i postignuća, Italija) (u daljnjem tekstu: Ministarstvo obrazovanja) u vezi s određivanjem njezina radnog staža.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 U skladu s člankom 1. Okvirnog sporazuma, njegova je svrha, s jedne strane, poboljšati kvalitetu rada na određeno vrijeme osiguranjem primjene načela nediskriminacije i, s druge strane, ustanoviti okvir za sprečavanje zlouporaba koje proizlaze iz primjene uzastopnih ugovora o radu ili radnih odnosa na određeno vrijeme.

4 Članak 2. tog Okvirnog sporazuma, naslovljen „Područje primjene”, u točki 1. predviđa:

„Ovaj Sporazum se primjenjuje na radnike koji rade na određeno vrijeme, koji su sklopili ugovor o radu ili se nalaze u radnom odnosu na način utvrđen zakonom, kolektivnim ugovorima ili praksom u svakoj pojedinoj državi članici.”

5 Članak 3. navedenog Okvirnog sporazuma, naslovljen „Definicije”, glasi:

„U smislu ovog Sporazuma pojam

1. ‚radnik zaposlen na određeno vrijeme’ znači osoba koja je zaključila ugovor o radu ili se nalazi u radnom odnosu, koji je sklopljen neposredno između poslodavca i radnika, a u kojem je prestanak ugovora o radu ili radnog odnosa utvrđen objektivnim okolnostima, kao što je određeni datum, dovršenje određenog posla ili nastupanje određenog događaja.

2. ‚usporedivi radnik, zaposlen na neodređeno vrijeme’ znači radnik koji je zaključio ugovor o radu ili se nalazi u radnom odnosu na neodređeno vrijeme, u istom poduzeću, koji obavlja isti ili slični posao/zanimanje, pri čemu se u obzir uzima stručna osposobljenost/vještine. U poduzeću u kojem nema usporedivog radnika zaposlenog na neodređeno vrijeme, za usporedbu se koristi važeći kolektivni ugovor ili, ako nema primjenjivog kolektivnog ugovora, nacionalno pravo, kolektivni ugovori ili praksa.”

6 Članak 4. Okvirnog sporazuma naslovljen „Načelo nediskriminacije” predviđa:

„1. U pogledu uvjeta zapošljavanja, prema radnicima zaposlenim na određeno vrijeme ne smije se postupati na nepovoljniji način nego prema usporedivim radnicima zaposlenim na neodređeno vrijeme, jedino zato što prvi imaju ugovor ili se nalaze u radnom odnosu na određeno vrijeme, osim ako drukčije postupanje nije opravdano iz objektivnih razloga.

[…]

4. Vrijeme potrebno za stjecanje kvalifikacija, u vezi s posebnim uvjetima zapošljavanja, jednako je za radnike zaposlene na određeno vrijeme kao za radnike zaposlene na neodređeno vrijeme, osim u slučaju kada su različite kvalifikacije, stečene za obavljanje [obavljanjem] rada u određenom vremenu, opravdane iz objektivnih razloga.”

Talijansko pravo

7 Članak 485. decreta legislativo n° 297 – Approvazione del testo unico delle disposizioni legislative vigenti in materia di istruzione, relative alle scuole di ogni ordine e grado (Zakonodavna uredba br. 297 o odobrenju pročišćenog teksta zakonodavnih odredbi primjenjivih u području obrazovanja koje se odnose na škole svih vrsta i razina) od 16. travnja 1994. (redovni dodatak br. 79 GURI-ju br. 115 od 19. svibnja 1994.; u daljnjem tekstu: Zakonodavna uredba br. 297/1994) predviđa:

„1. U pogledu nastavničkog osoblja srednjih i umjetničkih škola, služba ostvarena u tim državnim školama i s njima izjednačenim školama, uključujući one u inozemstvu, u svojstvu nastavnika bez stalnog radnog mjesta, priznaje se kao služba u svojstvu nastavnika na stalnom radnom mjestu u pravne i ekonomske svrhe […].

2. Osoblju navedenom u ovom stavku priznaje se, u istu svrhu i u istoj mjeri kao što je navedeno u stavku 1., staž u službi u školama državnih internata za obrazovanje djevojčica i staž u službi u svojstvu nastavnika zaposlenog na neodređeno ili određeno vrijeme u državnim ili akreditiranim osnovnim školama, uključujući škole navedenih internata, one u inozemstvu te pučke, subvencionirane ili dopunske škole.

3. Nastavnom osoblju osnovnih škola priznaje se, u istu svrhu i u istoj mjeri kao što je navedeno u stavku 1., staž u službi u svojstvu nastavnika na određeno vrijeme u državnoj osnovnoj školi ili državnim i akreditiranim internatima za obrazovanje djevojčica, u državnim ili s njima izjednačenim srednjim i umjetničkim školama, u pučkim, subvencioniranim ili dopunskim školama, […]”.

8 Članak 1. Leggea n. 62 – Norme per la parità scolastica e disposizioni sul diritto allo studio e all’istruzione (Zakon br. 62 o pravnim pravilima o izjednačavanju škola s državnim školama i odredbama o pravu na školovanje i obrazovanje) od 10. ožujka 2000. (GURI br. 67 od 21. ožujka 2000., u daljnjem tekstu: Zakon br. 62/2000) glasi:

„1. Nacionalni obrazovni sustav, ne dovodeći u pitanje članak 33. drugi stavak Ustava, čine državne škole i izjednačene privatne i općinske škole. Glavni cilj Republike je širenje ponude obrazovanja i poopćavanje odgovarajuće potražnje za cjeloživotnim učenjem od djetinjstva nadalje.

2. ‚Izjednačene škole’ su, u svrhe važećih odredaba, osobito kad je riječ o ovlasti izdavanja pravovaljanih diploma, obrazovne ustanove koje ne osniva država, uključujući ustanove koje osnivaju općine, i koje su već od razine predškolskog obrazovanja u skladu s općim obrazovnim sustavom, zadovoljavaju potražnju obitelji za obrazovanjem i na koje se primjenjuju zahtjevi u pogledu kvalitete i učinkovitosti iz stavaka 4., 5. i 6.

3. Izjednačene privatne škole uživaju potpunu slobodu u pogledu kulturne i pedagoško-didaktičke orijentacije. Uzimajući u obzir obrazovni program škole, nastava se zasniva na temeljnim načelima utvrđenima u Ustavu. Budući da izjednačene škole pružaju javnu uslugu, primaju sve osobe koje prihvaćaju njihov obrazovni program i traže upis, uključujući učenike i studente s invaliditetom. Obrazovni program može biti određen kulturnom ili vjerskom orijentacijom. Međutim, za učenike nisu obvezne izvannastavne aktivnosti koje podrazumijevaju ili zahtijevaju pripadnost određenoj ideologiji ili vjerskom uvjerenju.

4. Izjednačavanje se priznaje nedržavnim školama koje to zatraže, koje se izričito obvezuju provesti odredbe stavaka 2. i 3. i koje ispunjavaju sljedeće zahtjeve:

(a) imaju obrazovni program u skladu s načelima Ustava i plan u skladu s važećim pravilima i propisima; dostavljaju potvrdu o imenovanju odgovornih za upravljanje i objavljuju svoje bilance;

(b) imaju prostorije, namještaj i didaktičku opremu koji su prilagođeni vrsti škole i koji su u skladu s važećim propisima;

(c) kolegijalna tijela škole osnivaju se i djeluju na temelju demokratskog sudjelovanja;

(d) škola prima sve učenike čiji roditelji to zatraže, pod uvjetom da imaju valjan dokaz o kvalifikacijama za primanje u razred koji žele pohađati;

(e) primjenjuju sva važeća pravila za integraciju učenika s invaliditetom ili učenika u nepovoljnom položaju;

(f) organiziraju cjelovit obrazovni program; izjednačavanje se ne može odobriti za pojedinačne razrede, osim prilikom uvođenja novih cjelovitih obrazovnih programa, s obzirom na to da oni moraju započeti s prvim razredom;

(g) nastavno osoblje posjeduje svjedodžbe o stručnoj osposobljenosti;

(h) članovi administrativnog i nastavnog osoblja rade na temelju pojedinačnih ugovora o radu u skladu s nacionalnim sektorskim kolektivnim ugovorima.”

9 Člankom 2. stavkom 2. Decreto-leggea n. 255 – Disposizioni urgenti per assicurare l’ordinato avvio dell’anno scolastico 2001/2002 (Uredba sa zakonskom snagom br. 255 o hitnim odredbama za osiguravanje redovnog početka školske godine 2001./2002.) od 3. srpnja 2001. (GURI br. 153 od 4. srpnja 2001., u daljnjem tekstu: Uredba sa zakonskom snagom br. 255/2001) predviđa se da se Ministarstvo obrazovanja, umjesto organiziranja javnih natječaja za zapošljavanje nastavničkog osoblja na neodređeno vrijeme, može koristiti trajnim popisima uspješnih kandidata koji su važeći sve dok se ne iscrpe, u okviru kojih se „[u]sluge obrazovanja koje su od 1. rujna 2000. pružene u izjednačenim školama […] uzimaju u obzir na isti način kao i služba u državnim školama”.

Glavni postupak i prethodna pitanja

10 Osoba AR, profesor koji je ovlašten poučavati talijanski jezik, povijest i zemljopis, radila je u „izjednačenoj” školi, u smislu članka 1. stavka 2. Zakona br. 62/2000, u razdoblju od 2002. do 2007. godine na temelju pet ugovora o radu na određeno vrijeme.

11 Ministarstvo obrazovanja zaposlilo je 1. rujna 2008. osobu AR na neodređeno vrijeme radi obavljanja nastavničke profesije u državnoj školi. U okviru utvrđivanja radnog staža tog nastavnika, provedenog prilikom tog zapošljavanja, to ga je ministarstvo rasporedilo u platni razred koji odgovara „nula godina radnog staža”. Naime, navedeno je ministarstvo u biti smatralo da članak 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 ne omogućuje da se godine rada u službi te izjednačene škole uzmu u obzir za potrebe izračuna radnog staža tužitelja iz glavnog postupka.

12 Osoba AR podnijela je Tribunaleu di Padova (Sud u Padovi, Italija), sudu koji je uputio zahtjev, tužbu kojom je tražila da Ministarstvo obrazovanja uzme u obzir radni staž koji je stekla na temelju svojeg zaposlenja u izjednačenoj školi, tvrdeći da članak 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 predstavlja povredu članka 4. Okvirnog sporazuma te članaka 20. i 21. Povelje.

13 Neprofitno sindikalno udruženje Anief – Associazione Professionale e Sindacale je 25. veljače 2022. interveniralo u postupak pred tim sudom.

14 Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da je Ministarstvo obrazovanja na temelju Zakonodavne uredbe br. 297/1994 priznalo tri vrste privatnih škola kao istovrijedne državnim školama, odnosno akreditirane osnovne škole, zakonski priznate škole i akreditirane srednje škole. Tom zakonodavnom uredbom predviđeno je, osim toga, da se radno iskustvo koje su nastavnici stekli

u okviru obavljanja svojih dužnosti u, među ostalim, akreditiranim osnovnim školama i akreditiranim srednjim školama mora uzeti u obzir za potrebe utvrđivanja radnog staža tih nastavnika prilikom njihova zapošljavanja na neodređeno vrijeme od strane tog ministarstva.

15 Zakonom br. 62/2000 te tri kategorije privatnih škola zamijenjene su jedinstvenom kategorijom škola, nazvanom „izjednačene škole”. Na temelju članka 2. stavka 2. Uredbe sa zakonskom snagom br. 255/2001, radno iskustvo koje su nastavnici stekli u okviru zaposlenja u školi koja je nakon 1. rujna 2000. priznata kao izjednačena škola smatra se, za potrebe zapošljavanja tih nastavnika na neodređeno vrijeme od strane istog ministarstva, jednakim onom stečenom u okviru zaposlenja u državnim školama. Međutim, iz sudske prakse Cortea suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud, Italija) proizlazi da se to prvo iskustvo ne može uzeti u obzir u okviru utvrđivanja radnog staža navedenih nastavnika učitelja koje se izvršava prilikom njihova zapošljavanja na neodređeno vrijeme od strane Ministarstva obrazovanja za potrebe određivanja razreda radnog staža u koji ih valja razvrstati, konkretno zbog nepostojanja zakonodavne odredbe koja bi omogućila takvo uzimanje u obzir.

16 Sud koji je uputio zahtjev dvoji o tome je li neuzimanje u obzir radnog iskustva stečenog u izjednačenim školama za potrebe određivanja plaće tih istih nastavnika u skladu s člankom 4. Okvirnog sporazuma.

17 Naime, to neuzimanje u obzir dovodi do toga da se prema nastavnicima koji su radili u okviru radnih odnosa na određeno vrijeme u izjednačenim školama postupa na nepovoljniji način nego prema nastavnicima koji su jednako vrijeme proveli radeći na temelju ugovora na neodređeno vrijeme u državnim školama, čije se iskustvo stečeno u podučavanju uzima u obzir za potrebe određivanja njihove plaće, zbog toga što prvonavedeni nastavnici nisu prošli natječaj za zapošljavanje u javnoj službi.

18 Međutim, situacije tih dviju kategorija nastavnika usporedive su s obzirom na to da ne postoji nikakva razlika između profesionalnih dužnosti, osposobljavanja, zadaća i obveza nastavnika zaposlenog na neodređeno vrijeme koji obavlja svoje dužnosti u državnoj školi i nastavnika zaposlenog na određeno vrijeme koji svoje dužnosti obavlja u izjednačenoj školi te da je Corte suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud) priznao da su te dvije kategorije škola „u svakom pogledu” jednake.

19 Osim toga, sud koji je uputio zahtjev smatra da neuzimanje u obzir iskustva stečenog u izjednačenim školama za potrebe određivanja plaće nije opravdano time što su te škole privatne ustanove. Naime, kompetencija stečena iskustvom ne ovisi o poslodavčevu privatnom ili javnom svojstvu. Usto, nacionalni zakonodavac dopustio je da se za potrebe izračuna radnog staža uzmu u obzir razdoblja rada nastavnika i kod privatnih i kod javnih poslodavaca, uključujući ona koja su nastavnici zaposleni na određeno vrijeme ostvarili u državnim školama.

20 To neuzimanje u obzir nije opravdano ni razlikama između načina zapošljavanja nastavnika u izjednačenim školama i načina zapošljavanja nastavnika u državnim školama. Naime, postojanje javnog natječaja koji omogućuje obavljanje rada nastavnika na neodređeno vrijeme u državnim školama nije relevantno jer članak 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 predviđa da se za potrebe izračuna radnog staža prilikom zapošljavanja na neodređeno vrijeme od strane Ministarstva obrazovanja uzmu u obzir razdoblja službe provedena i u školama u kojima se nastavnici zapošljavaju na temelju natječaja i u školama u kojima to nije slučaj.

21 Sud koji je uputio zahtjev smatra da je neuzimanje u obzir rada nastavnika obavljenog u izjednačenim školama za potrebe određivanja plaće također protivno načelu jednakog postupanja, zajamčenom u člancima 20. i 21. Povelje. U tom pogledu ističe da se nacionalnim propisom o kojem je riječ u glavnom postupku uvodi neopravdano različito postupanje između nastavnika izjednačenih škola i nastavnika, osobito, prijašnjih akreditiranih osnovnih škola i akreditiranih srednjih škola, koje su 2000. pretvorene u „izjednačene škole”. Naime, prema njegovu mišljenju, iskustvo stečeno u izjednačenoj školi kvalitetnije je i vrjednije od iskustva stečenog u drugim privatnim školama. Međutim, na temelju članka 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 samo se potonje iskustvo može uzeti u obzir za potrebe priznanja određenog radnog staža.

22 Osim toga, taj članak 485. protivan je općem načelu jednakog postupanja jer uvodi različito postupanje s nastavnicima izjednačenih škola i nastavnicima zaposlenima na određeno vrijeme u državnim školama.

23 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, na ovaj predmet se primjenjuje Povelja jer je, s jedne strane, njegov cilj utvrditi je li neuzimanje u obzir rada na određeno vrijeme obavljenog u izjednačenim školama, predviđeno člankom 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994, u skladu s ciljem koji se želi postići Okvirnim sporazumom, a to je poboljšanje kvalitete rada na određeno vrijeme osiguranjem primjene načela nediskriminacije i jer je, s druge strane, tužitelj iz glavnog postupka „radnik zaposlen na određeno vrijeme” u smislu članka 3. točke 1. tog Okvirnog sporazuma. Osim toga, akt nacionalnog prava je akt kojim se „provodi pravo Unije”, u smislu članka 51. stavka 1. Povelje, jer se odnosi na područje koje je u nadležnosti Europske unije. Ovaj predmet, koji se odnosi na uvjete u kojima se razdoblja rada nastavnika koja su obavili nastavnici zaposleni na određeno vrijeme uzimaju u obzir za potrebe određivanja njihove plaće prilikom njihova zapošljavanja u svojstvu nastavnika na neodređeno vrijeme od strane Ministarstva obrazovanja, nedvojbeno je obuhvaćen „provedbom prava Unije”, u smislu tog članka 51. stavka 1., s obzirom na to da se odnosi na tumačenje članka 4. Okvirnog sporazuma. U tom pogledu valja ispitati usklađenost članka 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 s načelima jednakog postupanja i nediskriminacije u području uvjeta zapošljavanja, kako su utvrđena člankom 157. UFEU-a, člankom 14. EKLJP-a te Europskom socijalnom poveljom kao i direktivama 2000/43 i 2000/78.

24 U tim je okolnostima Tribunale di Padova (Sud u Padovi) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 4. točku 1. [Okvirnog sporazuma] te opće načelo nediskriminacije u pitanjima uvjeta zapošljavanja koje proizlazi iz prava Unije koje je na snazi, s obzirom na članak 21. [Povelje], tumačiti na način da im se protivi nacionalna odredba kao što je odredba članka 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994, kojom se u skladu sa značenjem koje joj je pripisao Corte suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud) (vidjeti presude br. 32386/2019, 33134/2019 i 33137/2019.) predviđa da se prema zaposlenicima zaposlenima na određeno vrijeme u izjednačenim školama (*scuole paritarie*) iz Leggea n. 62/2000 (Zakon br. 62/2000), kad je riječ o utvrđivanju radnog staža, postupa na nepovoljniji način nego prema zaposlenicima koje je na neodređeno vrijeme zaposlilo [Ministarstvo obrazovanja i postignuća] samo zato što nisu prošli na javnom natječaju ili zato što su poučavali u izjednačenoj zakonski priznatoj školi iako se nastavnici zaposleni na određeno vrijeme u izjednačenim školama u pogledu vrste posla te uvjeta osposobljavanja i zapošljavanja nalaze u situaciji usporedivoj sa situacijom nastavnika zaposlenih na neodređeno vrijeme u državnim školama, s obzirom na to da obavljaju iste zadaće te posjeduju iste stručne, pedagoške,

metodološko-didaktičke, organizacijsko-društvene i istraživačke kompetencije stečene kroz predavačko iskustvo koje se tom nacionalnom odredbom priznaje kao istovjetno za potrebe zapošljavanja na neodređeno vrijeme na temelju trajnih popisa uspješnih kandidata, koji vrijede do njihova iscrpljenja (vidjeti članak 2. stavak 2. Uredbe sa zakonskom snagom 255/2001)?

2. Treba li u okviru područja primjene Direktive 1999/70 opća načela jednakosti, jednakog postupanja i nediskriminacije u području zaposlenja koja proizlaze iz prava Unije koje je na snazi i koja su također utvrđena člancima 20. i 21. [Povelje], člankom 14. [EKLJP-a] (u skladu s člankom 52. Povelje), u [Europskoj socijalnoj povelji], u članku 157. UFEU-a i u [direktivama 2000/43 i 2000/78], tumačiti na način da im se protivi odredba poput one iz članka 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994, kojom se nalaže da se za potrebe plaće u okviru utvrđivanja radnog staža uzima u obzir isključivo rad koji je nastavnik obavio u službi tog ministarstva ili u akreditiranim privatnim osnovnim školama (*scuole parificate*), akreditiranim srednjim školama (*scuole pareggiate*), subvencioniranim školama (*scuole sussidiate*) ili dopunskim školama (*scuole sussidiarie*), pučkim školama (*scuole popolari*) i internatima za obrazovanje djevojčica (*educandati femminili*), pri čemu se prema nastavnicima zaposlenima na određeno vrijeme u izjednačenim školama postupa na nepovoljniji i diskriminirajući način kad je riječ o utvrđivanju radnog staža (koje se izvršava nakon što ih je Ministarstvo zaposlilo na neodređeno vrijeme) jer im se ne priznaje dodatak na plaću povezan s radnim stažem koji se pak isplaćuje nastavnicima zaposlenima na određeno vrijeme u državnim i općinskim školama, akreditiranim privatnim osnovnim školama, akreditiranim srednjim školama, subvencioniranim i dopunskim školama, pučkim školama i internatima za obrazovanje djevojčica koji se u pogledu vrste posla, funkcija, rada i stručnih obveza te uvjeta osposobljavanja i zapošljavanja u odnosu na nastavnike u izjednačenim školama iz Zakona br. 62/2000 nalaze u situaciji usporedivoj s njihovom situacijom s obzirom na to da obavljaju iste zadaće te da kroz predavačko iskustvo stječu iste stručne, pedagoške, metodološko-didaktičke, organizacijsko-društvene i istraživačke kompetencije kao i nastavnici u izjednačenim školama?

3. Treba li pojam ‚usporedivi radnik zaposlen na neodređeno vrijeme' iz članka 4. točke 1. [Okvirnog sporazuma] te opća načela jednakosti, jednakog postupanja i nediskriminacije u pitanjima zaposlenja koja proizlaze iz prava Unije koje je na snazi i koja su utvrđena člancima 20. i 21. [Povelje] tumačiti na način da u okviru priznavanja dodataka za razdoblje službe rad obavljen u svojstvu zaposlenika zaposlenog na određeno vrijeme u izjednačenim školama treba izjednačiti s radom obavljenim u državnim školama, akreditiranim privatnim osnovnim školama, akreditiranim srednjim školama, subvencioniranim ili dopunskim školama, pučkim školama i internatima za obrazovanje djevojčica s obzirom na to da ti nastavnici obavljaju iste zadaće, imaju iste stručne obveze i posjeduju iste stručne, pedagoške, metodološko-didaktičke, organizacijsko-društvene i istraživačke kompetencije?

4. Nalaže li se [Poveljom], u slučaju utvrđene neusklađenosti članka 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 s pravom Unije, nacionalnom sudu da izuzme iz primjene neusklađenu odredbu nacionalnog prava?"

O prethodnim pitanjima

Prvo i treće pitanje

Dopuštenost trećeg pitanja

25 Uvodno valja istaknuti da Europska komisija u svojim pisanim očitovanjima ističe, među ostalim, da je treće pitanje nedopušteno jer sud koji je uputio zahtjev nije utvrdio nikakvu vezu između članka 21. Povelje, navedenog u tom pitanju, i nacionalnog propisa o kojem je riječ u glavnom postupku.

26 Osim toga, navedeno pitanje odnosi se na različito postupanje između, s jedne strane, nastavnika zaposlenih na određeno vrijeme u izjednačenim školama, u smislu članka 1. stavka 2. Zakona br. 62/2000, i, s druge strane, nastavnika, također zaposlenih na određeno vrijeme, u privatnim školama koje su prethodile osnivanju izjednačenih škola te u državnim školama. Iz sudske prakse Suda proizlazi da je opće načelo nediskriminacije provedeno i konkretizirano Okvirnim sporazumom kad je riječ o različitom postupanju prema radnicima zaposlenim na određeno vrijeme i prema radnicima zaposlenim na neodređeno vrijeme koji se nalaze u usporedivoj situaciji, uz iznimku različitog postupanja s određenim kategorijama osoblja zaposlenog na određeno radno vrijeme.

27 U tom pogledu, kao prvo, valja smatrati da, s obzirom na to da se argument iznesen u prethodnoj točki odnosi na pitanje primjenjivosti načela nediskriminacije i Okvirnog sporazuma na različito postupanje poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, ta problematika ulazi u meritum trećeg pitanja, a ne u njegovu dopuštenost, tako da je valja ispitati u okviru meritornog ispitivanja tog pitanja (vidjeti po analogiji presudu od 19. rujna 2024., Consiglio nazionale delle Ricerche, C-439/23, EU:C:2024:773, t. 27. i navedenu sudsku praksu).

28 Kao drugo, valja podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, u okviru suradnje između Suda i nacionalnih sudova, potreba za tumačenjem prava Unije koje će biti korisno nacionalnom sudu zahtijeva da se on strogo pridržava uvjeta u pogledu sadržaja zahtjeva za prethodnu odluku koji su izričito navedeni u članku 94. Poslovnika Suda, a koje sud koji je uputio zahtjev mora poznavati (presuda od 6. listopada 2021., Consorzio Italian Management i Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, t. 68. i navedena sudska praksa).

29 Stoga je nužno, kako je to određeno u članku 94. točki (c) Poslovnika, da zahtjev za prethodnu odluku sadržava prikaz razloga koji su naveli sud koji je uputio zahtjev da se zapita o tumačenju ili valjanosti određenih odredaba prava Unije kao i pojašnjenje veze koja po mišljenju tog suda postoji između tih odredaba i nacionalnog zakonodavstva primjenjivog u glavnom postupku (presuda od 6. listopada 2021., Consorzio Italian Management i Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, t. 69. i navedena sudska praksa).

30 U ovom slučaju iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da je sud koji je uputio zahtjev u dovoljnoj mjeri pojasnio vezu koja po njegovu mišljenju postoji između nacionalnog propisa o kojem je riječ u glavnom postupku i načelâ jednakog postupanja i nediskriminacije, utvrđenih u člancima 20. i 21. Povelje, te je pojasnio razloge zbog kojih mu se tumačenje tih načela čini nužnim.

31 Iz toga slijedi da je treće pitanje dopušteno.

Meritum

32 Najprije valja utvrditi da svojim prvim i trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev traži tumačenje članka 4. Okvirnog sporazuma kao i načelâ jednakog postupanja i nediskriminacije, utvrđenih u člancima 20. i 21. Povelje.

33 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je načelo nediskriminacije iz članka 21. stavka 1. Povelje poseban izraz načela jednakog postupanja, koje je opće načelo prava Unije utvrđeno u članku 20. Povelje (vidjeti, u tom smislu, presudu od 18. travnja 2024., Dumitrescu i dr./Komisija i Sud, C-567/22 P do C-570/22 P, EU:C:2024:336, t. 65. i 66.).

34 Kad je riječ o različitom postupanju prema radnicima zaposlenima na određeno vrijeme i radnicima zaposlenima na neodređeno vrijeme koji se nalaze u usporedivoj situaciji, ta su načela provedena i konkretizirana Direktivom 1999/70, konkretno člankom 4. Okvirnog sporazuma koji se nalazi u prilogu toj direktivi (vidjeti, u tom smislu, rješenje od 11. studenoga 2010., Vino, C-20/10, EU:C:2010:677, t. 56. i presudu od 15. prosinca 2022., Presidenza del Consiglio dei Ministri i dr. (Sveučilišni istraživači), C-40/20 i C-173/20, EU:C:2022:985, t. 87.).

35 U ovom slučaju, s obzirom na to da se prvo i treće pitanje odnose na takvo različito postupanje, valja ih ispitati samo s obzirom na tu direktivu i Okvirni sporazum (vidjeti, u tom smislu, presudu od 25. srpnja 2018., Vernaza Ayovi, C-96/17, EU:C:2018:603, t. 20. i, po analogiji, presudu od 15. svibnja 2025., Melbán et Sergamo, C-623/23 i C-626/23, EU:C:2025:358, t. 49.).

36 Slijedom toga, valja smatrati da svojim prvim i trećim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 4. Okvirnog sporazuma tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis koji ne predviđa uzimanje u obzir, za potrebe određivanja radnog staža i plaće nastavnika prilikom njihova zapošljavanja na neodređeno vrijeme u državnoj obrazovnoj ustanovi, razdoblja službe koja su ti nastavnici prethodno ostvarili u okviru radnog odnosa na određeno vrijeme u određenim obrazovnim ustanovama čiji rad i organizacija nisu u nadležnosti države, ali koje su na temelju tog propisa izjednačene s državnim obrazovnim ustanovama, iako navedeni propis predviđa da se razdoblja službe koja su ostvarili nastavnici zaposleni u državnim obrazovnim ustanovama, konkretno na neodređeno vrijeme, uzimaju u obzir za potrebe određivanja njihova radnog staža i plaće.

37 Kad je riječ o primjenjivosti Okvirnog sporazuma na nastavnika koji se nalazi u situaciji osobe AR, valja podsjetiti na to da se taj Okvirni sporazum primjenjuje na sve radnike koji pružaju usluge uz naknadu u okviru radnog odnosa na određeno vrijeme koji ih veže za njihova poslodavca. Sama činjenica da je zainteresirana osoba stekla status radnika zaposlenog na neodređeno vrijeme ne isključuje mogućnost da se u određenim okolnostima pozove na načelo nediskriminacije navedeno u članku 4. Okvirnog sporazuma (vidjeti, u tom smislu, presude od 18. listopada 2012., Valenza i dr., C-302/11 do C-305/11, EU:C:2012:646, t. 33. i 34., i od 19. rujna 2024., Consiglio nazionale delle Ricerche, C-439/23, EU:C:2024:773, t. 38.).

38 Budući da AR pred sudom koji je uputio zahtjev tvrdi da se, kad je riječ o uzimanju u obzir razdoblja rada koja je u svojstvu nastavnika ostvario kao radnik zaposlen na određeno vrijeme, prema njemu različito postupa, valja smatrati da se Okvirni sporazum u načelu primjenjuje na nastavnika koji se nalazi u situaciji osobe AR.

39 Kad je riječ o uvjetima zapošljavanja, člankom 4. točkom 1. Okvirnog sporazuma utvrđena je zabrana postupanja na nepovoljniji način prema radnicima zaposlenima na određeno vrijeme nego prema usporedivim radnicima zaposlenima na neodređeno vrijeme samo zato što oni imaju ugovor na određeno vrijeme, osim ako različito postupanje nije opravdano iz objektivnih razloga. Točka 4. tog članka propisuje istu zabranu kad je riječ o kriterijima u pogledu vremena potrebnog za stjecanje kvalifikacija u vezi s posebnim uvjetima zapošljavanja (presuda od 19. rujna 2024., Consiglio nazionale delle Ricerche, C-439/23, EU:C:2024:773, t. 31.).

40 U tom je pogledu Sud već presudio da su pravila o razdobljima službe koja treba navršiti za potrebe razvrstavanja u određeni platni razred, poput onih predviđenih u članku 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994, obuhvaćena pojmom „uvjeti zapošljavanja” u smislu članka 4. točke 1. Okvirnog sporazuma (vidjeti po analogiji presudu od 19. rujna 2024., Consiglio nazionale delle Ricerche, C-439/23, EU:C:2024:773, t. 37. i navedenu sudsku praksu).

41 S obzirom na navedeno, iz sudske prakse navedene u točki 34. ove presude proizlazi da je opće načelo nediskriminacije provedeno i konkretizirano Okvirnim sporazumom samo u odnosu na različito postupanje između radnika zaposlenih na određeno vrijeme i radnika zaposlenih na neodređeno vrijeme koji se nalaze u usporedivoj situaciji.

42 Naime, svrha tog članka jest primjena načela nediskriminacije na radnike zaposlene na određeno vrijeme kako bi se spriječilo poslodavca da se koristi radnim odnosom takve prirode kako bi tim radnicima uskratio prava koja se priznaju radnicima zaposlenima na neodređeno vrijeme (vidjeti, u tom smislu, presude od 22. siječnja 2020., Baldonedo Martín, C-177/18, EU:C:2020:26, t. 35. i navedenu sudsku praksu i od 15. prosinca 2022., Presidenza del Consiglio dei Ministri i dr. (Sveučilišni istraživači), C-40/20 i C-173/20, EU:C:2022:985, t. 88.).

43 Iz toga slijedi da različito postupanje koje se temelji na kriteriju različitom od određenog ili neodređenog trajanja radnog odnosa nije obuhvaćeno zabranom iz članka 4. Okvirnog sporazuma (vidjeti, u tom smislu, presudu od 22. siječnja 2020., Baldonedo Martín, C-177/18, EU:C:2020:26, t. 53. i 54. i navedenu sudsku praksu).

44 U ovom slučaju valja istaknuti da se, kao što je to u biti istaknula nezavisna odvjetnica u točkama 32. do 35. svojeg mišljenja, različito postupanje koje proizlazi iz članka 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 ne temelji na tome je li radni odnos sklopljen na određeno ili neodređeno vrijeme, nego na prirodi obrazovne ustanove u kojoj su dotični radnici stekli radno iskustvo.

45 Naime, iz navoda suda koji je uputio zahtjev proizlazi, s jedne strane, da do neuzimanja u obzir razdoblja rada ostvarenih u svojstvu nastavnika zaposlenog na određeno vrijeme u „izjednačenoj školi” u okviru utvrđivanja radnog staža nastavnika prilikom njihova zapošljavanja na neodređeno vrijeme od strane Ministarstva obrazovanja dolazi zbog toga što u tom članku 485. nisu navedene „izjednačene škole”.

46 Stoga se neuzimanje u obzir razdoblja rada u svojstvu nastavnika u izjednačenoj školi odnosi kako na rad koji je u tim školama obavljen u okviru radnog odnosa na određeno vrijeme tako i na rad koji je obavljen u okviru radnog odnosa na neodređeno vrijeme.

47 Tu okolnost uostalom potvrđuje sam tužitelj iz glavnog postupka, koji u svojim pisanim očitovanjima podnesenima Sudu ističe da nacionalno pravo ne dopušta uzimanje u obzir „ni službe navršene u okviru radnog odnosa na određeno vrijeme ni službe navršene u okviru radnog odnosa na neodređeno vrijeme u izjednačenim školama”.

48 S druge strane, iz navoda suda koji je uputio zahtjev u biti također proizlazi da, osim toga što nacionalno pravo predviđa da se rad koji su nastavnici obavili u okviru radnog odnosa na neodređeno radno vrijeme u državnim školama i odgovarajući radni staž odražavaju u njihovoj plaći, članak 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 omogućuje da se razdoblja rada koja su nastavnici u tim školama ostvarili u okviru radnog odnosa na određeno vrijeme uzmu u obzir u okviru utvrđivanja radnog staža tih nastavnika prilikom njihova zapošljavanja na neodređeno vrijeme od strane Ministarstva obrazovanja.

49 U tim okolnostima, čak i pod pretpostavkom da se može smatrati da nastavnici koji su bili zaposleni na određeno vrijeme u „izjednačenim” školama, u smislu članka 1. stavka 2. Zakona br. 62/2000, prije nego što ih je Ministarstvo obrazovanja zaposlilo na neodređeno vrijeme, i nastavnici koji su bili zaposleni na neodređeno vrijeme u državnim školama rade „u istom poduzeću”, u smislu članka 3. točke 2. Okvirnog sporazuma, i da se te dvije skupine radnika, s obzirom na kriterije utvrđene u sudskoj praksi Suda, nalaze u usporedivim situacijama, tako da se potonji nastavnici mogu kvalificirati kao „usporedivi radnici zaposleni na neodređeno vrijeme” u smislu tog članka 3. točke 2., valja smatrati da različito postupanje poput onog koje proizlazi iz članka 485. te zakonodavne uredbe nije obuhvaćeno zabranom iz članka 4. tog Okvirnog sporazuma.

50 Uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, na prvo i treće pitanje valja odgovoriti tako da članak 4. Okvirnog sporazuma treba tumačiti na način da mu se ne protivi nacionalni propis koji ne predviđa uzimanje u obzir, za potrebe određivanja radnog staža i plaće nastavnika prilikom njihova zapošljavanja na neodređeno vrijeme u državnoj obrazovnoj ustanovi, razdoblja službe koja su ti nastavnici prethodno ostvarili u okviru radnog odnosa na određeno ili neodređeno vrijeme u određenim obrazovnim ustanovama čiji rad i organizacija nisu u nadležnosti države, ali koje su na temelju tog propisa izjednačene s državnim obrazovnim ustanovama, iako navedeni propis predviđa da se razdoblja službe koja su ostvarili nastavnici zaposleni u državnim obrazovnim ustanovama, konkretno na neodređeno vrijeme, uzimaju u obzir za potrebe određivanja njihova radnog staža i plaće.

Drugo pitanje

51 Uvodno valja primijetiti da svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev traži tumačenje načelâ jednakog postupanja i nediskriminacije u području zapošljavanja, koja su konkretno utvrđena EKLJP-om i Europskom socijalnom poveljom. Međutim, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da Sud nije nadležan za tumačenje EKLJP-a (vidjeti u tom smislu presudu od 10. veljače 2022., Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Rok zastare), C-219/20, EU:C:2022:89, t. 15. i navedenu sudsku praksu) ni Europske socijalne povelje (presuda od 29. srpnja 2024., CU i ND (Socijalna pomoć – Neizravna diskriminacija), C-112/22 i C-223/22, EU:C:2024:636, t. 28. i navedena sudska praksa).

52 Iz toga slijedi da Sud nije nadležan za odlučivanje o drugom pitanju u dijelu u kojem se odnosi na tumačenje odredbi EKLJP-a i Europske socijalne povelje.

53 Osim toga, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točkama 28. i 29. ove presude, valja istaknuti, kao što je to učinila Komisija, da sud koji je uputio zahtjev nije s potrebnom preciznošću i jasnoćom iznio razloge zbog kojih smatra da mu se tumačenje članka 157. UFEU-a te direktiva 2000/43 i 2000/78 čini nužnim ili korisnim za rješavanje spora u glavnom postupku niti je pojasnio vezu koja po mišljenju tog suda postoji između tih odredbi prava Unije i nacionalnog zakonodavstva primjenjivog u glavnom postupku.

54 Stoga je drugo pitanje nedopušteno u dijelu u kojem se odnosi na tumačenje članka 157. UFEU-a te direktiva 2000/43 i 2000/78.

55 U tim okolnostima valja smatrati da svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev pita treba li načela jednakog postupanja i nediskriminacije, utvrđena u člancima 20. i 21. Povelje, tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis koji ne predviđa da se za potrebe određivanja radnog staža i plaće nastavnika prilikom njihova zapošljavanja na neodređeno vrijeme u državnoj obrazovnoj ustanovi uzmu u obzir razdoblja službe koja su ti nastavnici prethodno ostvarili kada su bili zaposleni na određeno vrijeme u određenim obrazovnim ustanovama čiji rad i organizacija nisu u nadležnosti države, ali koje su na temelju tog propisa izjednačene s državnim obrazovnim ustanovama, iako navedeni propis predviđa da se razdoblja službe koja su navedeni nastavnici ostvarili kada su bili zaposleni na određeno vrijeme u drugim obrazovnim ustanovama, konkretno onim državnim, uzimaju u obzir u tu istu svrhu.

56 Valja podsjetiti na to da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, kada pravna situacija ne ulazi u područje primjene prava Unije, Sud nije nadležan o njoj odlučivati, te eventualno prizivane odredbe Povelje ne mogu same po sebi biti temelj takve nadležnosti (presuda od 24. veljače 2022., Viva Telecom Bulgaria, C-257/20, EU:C:2022:125, t. 128. i navedena sudska praksa).

57 Naime, odredbe Povelje odnose se, na temelju njezina članka 51. stavka 1., na države članice samo kada one provode pravo Unije. U članku 6. stavku 1. UEU-a kao i članku 51. stavku 2. Povelje pojašnjava se da se potonjom ne proširuje područje primjene prava Unije izvan ovlasti Unije, ne uspostavlja nikakva nova nadležnost ili zadaća za Uniju niti se njome mijenjaju ovlasti i zadaće kako su one utvrđene Ugovorima. Stoga je Sud pozvan tumačiti, u odnosu na Povelju, pravo Unije u njime dodijeljenim mu granicama (presuda od 17. ožujka 2021., Consulmarketing, C-652/19, EU:C:2021:208, t. 34. i navedena sudska praksa).

58 U tom pogledu, iz sudske prakse Suda proizlazi da pojam „provedba prava Unije”, u smislu članka 51. stavka 1. Povelje, pretpostavlja postojanje određenog stupnja povezanosti između akta prava Unije i predmetne nacionalne mjere, pri čemu ta veza nadilazi bliskost obuhvaćenih područja ili neizravne učinke jednog područja na drugo (presuda od 22. siječnja 2020., Baldonedo Martín, C-177/18, EU:C:2020:26, t. 58. i navedena sudska praksa).

59 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, kako bi se utvrdilo odnosi li se nacionalni propis na „provedbu prava Unije”, u smislu članka 51. stavka 1. Povelje, potrebno je, uz druge elemente, provjeriti je li cilj predmetnog nacionalnog propisa provedba odredbe prava Unije, narav tog propisa i ima li propis ciljeve različite od onih koji su obuhvaćeni pravom Unije, čak i ako može neizravno utjecati na potonje, te također postoje li specifični propisi Unije u tom području ili takvi koji bi mogli utjecati na njega (presuda od 22. siječnja 2020., Baldonedo Martín, C-177/18, EU:C:2020:26, t. 59. i navedena sudska praksa).

60 U ovom slučaju, kao što to proizlazi iz ispitivanja prvog i trećeg prethodnog pitanja, članku 4. Okvirnog sporazuma ne protivi se nacionalna odredba poput članka 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 s obzirom na to da se različito postupanje koje se uvodi tom nacionalnom odredbom ne temelji na tome je li radni odnos dotičnih radnika bio sklopljen na određeno ili neodređeno vrijeme. Kao što je to istaknula nezavisna odvjetnica u točki 50. svojeg mišljenja, ne postoji, dakle, izravna veza između primjene tog članka 485. i zabrane diskriminacije iz tog članka.

61 Usto, iz spisa kojim Sud raspolaže ne proizlazi da je navedeni članak 485. povezan s bilo kojom drugom odredbom prava Unije.

62 Stoga se ne može smatrati da se nacionalnim propisom o kojem je riječ u glavnom postupku „provodi pravo Unije” u smislu članka 51. stavka 1. Povelje.

63 Slijedom toga, različito postupanje uvedeno nacionalnim propisom o kojem je riječ u glavnom postupku ne može se ocjenjivati s obzirom na jamstva predviđena Poveljom i, konkretno, njezine članke 20. i 21.

64 U tim okolnostima, valja zaključiti da Sud nije nadležan za davanje odgovora na drugo pitanje.

Četvrto pitanje

65 Svojim četvrtim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li pravo Unije tumačiti na način da tom sudu nalaže da izuzme iz primjene članak 485. Zakonodavne uredbe br. 297/1994 u slučaju da se smatra da ta nacionalna odredba nije u skladu s tim pravom.

66 Uzimajući u obzir odgovore dane na prvo, drugo i treće pitanje, na četvrto pitanje nije potrebno odgovoriti.

Troškovi

67 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

Članak 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme, sklopljenog 18. ožujka 1999., koji se nalazi u Prilogu Direktivi Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP,

treba tumačiti na način da mu se:

ne protivi nacionalni propis koji ne predviđa uzimanje u obzir, za potrebe određivanja radnog staža i plaće nastavnika prilikom njihova zapošljavanja na neodređeno vrijeme u državnoj obrazovnoj ustanovi, razdoblja službe koja su ti nastavnici prethodno ostvarili u okviru radnog odnosa na određeno ili neodređeno vrijeme u određenim obrazovnim ustanovama čiji rad i organizacija nisu u nadležnosti države, ali koje su na temelju tog propisa izjednačene s državnim obrazovnim ustanovama, iako navedeni propis predviđa da se razdoblja službe koja su ostvarili nastavnici zaposleni u državnim obrazovnim

ustanovama, konkretno na neodređeno vrijeme, uzimaju u obzir za potrebe određivanja njihova radnog staža i plaće.

Potpisi